

Tîrziu de toamnă

Tudor Arghezi

Prin singurătatea lui brumar
Se risipește parcul, cît cuprinzi,
Învăluit în somnul funerar
Al fumegoaselor oglinzi.

Căci prin mijloc, bolnav de mii de ani,
Întunecat în adîncimi un lac e-ntins,
Și sîngele, din vii și din castani,
Pe fața ruginie a undelor s-a prins.

Tristețea mea străvede printre arbori zarea,
Ca-ntr-un tablou în care nu-nțelegi:
Boschet sau așteptare oprește-n fund cărarea?
Și liniștea-i ecoul buchetelor pribegi.

Spital de întristare, de căință,
În care-ți plîngi iubirea nentîmplată
Și-ți amintești cu dor, cu-o suferință,
Făptura neîntîlnită niciodată.

Molifti, cîtiva, s-au întîlnit departe,
Pe cînd murmurul parcului se roagă...

Se-nchide înserarea ca o carte
Și sufletul în foi, ca o zăloagă.